

ಯಾರು ನಮ್ಮವರು, ಯಾರು ಪರಕೀಯರು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜವನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡುತ್ತ ಕೆರಳಿಸುತ್ತ ಗಾಯಗೊಳಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಮಹಿಳಾ ಶೋಷಣೆಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ ರೂಪಕವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಇಂದಿನ ಭಾರತದ ಜ್ವಲಂತ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ 'ದೇವಿ' ಧ್ವನಿಸುತ್ತದೆ.

■ ಗೌರಿ

ತಾಯಿಯ ಕಣ್ಣು ಮಗುವಿನ ಮನಸೂ

ಅದೊಂದು ಕೋಣೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೆಂಗಸರು ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಕೂತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವೇಷಭೂಷಣದಲ್ಲಿ, ಅಂತಸ್ತು, ಭಾಷೆ, ಬಣ್ಣ, ಧರ್ಮ, ಸ್ವಭಾವ, ರೂಪ, ವಯಸ್ಸು, ದಿರಿಸು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಭಿನ್ನ. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಮಿನಿಭಾರತವೇ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದೆ; ಮಹಿಳಾ ಭಾರತ! ಮಹಿಳೆಯರು ಎಂದ ಮೇಲೆ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿಯೂ, ದೈಹಿಕವಾಗಿಯೂ ಗಾಯಗೊಂಡವರು ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ!

ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯ ಮೇಲೆ ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಡೆದ ವರದಿಯೊಂದು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಎಲ್ಲರೂ ಗಾಬರಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ನಿಂತಿರುವಾಗಲೇ ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ, ಹೊರಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ಒಳಬರಲು ಕಾದಿದ್ದಾಳೆ. ಆಗ ಚರ್ಚೆ ಶುರು. ಅವಳನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ? ಬೇಡವೇ? ಅವಳು ಯಾರು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ? ಯಾವ ವಯಸ್ಸು? ಯಾವ ಧರ್ಮ ಎಂಬುದಲ್ಲ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳು ಬಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವ ಜಾಗ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಷ್ಟೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು.

'ಅವಳನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು? ನಮ್ಮ ತಲೆಯ ಮೇಲಾ?

'ಕರೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ?'

'ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲಿರುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.'

'ಯಾರು ತಡವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೋ ಅವರೇ

ಹೆಸರು: ದೇವಿ (ಹಿಂದಿ)
ನಿರ್ದೇಶನ: ಪ್ರಿಯಾಂಕಾ ಬ್ಯಾನರ್ಜಿ
ನಿರ್ಮಾಣ: ರೇನ್ ಸ್ಟೀಫನ್, ನಿರಂಜನ್ ಅಯ್ಯಂಗಾರ
ಭಾಯಾಗ್ರಹಣ: ಸವಿತಾ ಸಿಂಗ್
ತಾರಾಗಣ: ಕಾಜೋಲ್, ಮುಕ್ತಾ ಬ್ಯಾನರ್ಜಿ, ನೀನಾ ಕುಲಕರ್ಣಿ, ನೇಹಾ ಧೂಪಿಯಾ, ರಮಾ ಜೋಷಿ, ಶ್ರುತಿ ಹಾಸನ್, ಸಂಧ್ಯಾ ಮರಾಠಿ, ಶಿವಾನಿ ರಘುವತಿ

ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲಿ. ಮೊದಲಿಂದ ಇರುವವರು ನಾವು. ನಾವ್ಯಾಕೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬೇಕು?'

'ಅವಳು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಲಿ. ನಮಗೆ ಅವಳು ಏನಾಗಬೇಕು?'

'ನಮಗೆ ನಾವು ಏನಾಗಬೇಕು? ಏನೂ ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದೇವಲ್ಲವೇ?'

'ಎಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಇರಬೇಕು, ಇರಬಾರದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬೇಕಲ್ಲವೇ?'

'ಈ ಟೀವಿ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಹೊಸಬರು ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಎಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ಅಂತ ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸುವುದು?'

ಹೀಗೇ ಚರ್ಚೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಶೋಷಿತರೇ. ಆದರೆ ತನ್ನಂಥದೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಇಲ್ಲಿರಬೇಕು ಯಾರು ಇರಬಾರದು ಎಂಬ ಕುರಿತು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಚರ್ಚೆ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ವಯಸ್ಸಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವುದೇ? ಕಾಲದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವುದೇ? ಯಾವ ಮಾನದಂಡವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ 'ಹೇಗೆಂದರೂ ನಾವು ಈಗ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜೀವ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಲಿ' ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರೆ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಮಗು! ಆ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಣ್ಣೀರು ಜಿಮಗುತ್ತದೆ; ಹೃದಯ ಕರಗುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಇದುವರೆಗಿನ ಚರ್ಚೆಯ ಅರ್ಥಹೀನತೆಯೇ ಮಗುವಿನ ರೂಪತಾಳಿ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಬಂದಿದೆಯೇನೋ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರೆಲ್ಲರ ಎದೆಯೊಳಗಿನ ಮಾತೃತ್ವದ ಭಾವ ಜಾಗೃತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೇಲೋಟಕ್ಕೆ ಸ್ತ್ರೀಶೋಷಣೆಯ ವಸ್ತುವನ್ನು ಧ್ವನಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸುವ ಕಿರುಚಿತ್ರದಂತೆ ಇದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಇಡೀ ಕಥನಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಗಂಭೀರವಾದ ಆಯಾಮಗಳೂ ಇವೆ. ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲ ಕೂತಿರುವ ಆ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಈ ಬರಹದ ಮೊದಲ ಸಾಲಿನಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ 'ಇಂದಿನ ಭಾರತ' ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಇಡೀ ಕಿರುಚಿತ್ರ ಬೇರೆಯದೇ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಒಳಗಿನವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸುವ, ಹೊರಗಿನವರನ್ನು ಒಳಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವ ರಾಜಕೀಯ ಆಟಗಳು ರಾಜ್ಯಸರೂಪ ತಾಳಿ ಜನರ ನೆತ್ತರು ಹರಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಲೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಮಾತೃ ಹೃದಯ ಮತ್ತು ಮಗುವಿನ ಮನಸ್ಸೇ ಅಲ್ಲವೇ?

ಈ ಕಿರುಚಿತ್ರ ವೀಕ್ಷಣೆಗೆ bit.ly/32Nzn7j ಕೊಂಡಿ/ ಕ್ಯೂಆರ್ ಕೋಡ್ ಸ್ಕ್ಯಾನ್ ಮಾಡಿ.